

Елин Пелин

Дядовата ръкавичка

Тръгнал дядо за Златица,
изгубил си ръкавица.
Там играла на поляна
Малка мишчица Гризана,
ръкавичката видяла
и на топличко се свряла.

Ей го мокър и подплашен
тича Зайо от горица.

Спира го на пътя прашен
дядовата ръкавица.

– Кой на топло там се гуши? –
пита Зайо дългоуши...

– Аз съм мъничка Гризана.

Кой си ти, та страх ме хвана?

– аз съм Зайо Средногорски,
крив се от думи хорски –

каза Зайо боязливо
и попита предпазливо:

– В тая топла ръкавица
мир дали ще да намери
мойта, плахата душица?

– Влез, самичка ми е скучно! –
рече Гризла благозвучно.

Подир малко иде Лиса.

(То без нея що ли бива?)

Насред пътя се курдиса
и лукаво се подсмива.

– Кой е в тая ръкавичка? –
пита хитрата кумичка.

– Мишка мъничка гризлива
тук на топло си почива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски.

Ами ваша милост кой е
и защо ни безпокои!

– Аз съм златната лисица
и желая да се стопля
в вашта чудна ръкавица.

– Влез, макар че сме мнозина,
но нали ни си роднина!

Тръгна Вълчо от гората
по работа към селата.
Спира той на пътя прашен –
гладен, настървен и страшен.
Ръкавичката съглежда,
да подуши се навежда,
но усеща я, че шава
и запитва той тогава:
– Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?
– Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица.
ами ваша милост кой е
и защо ни безпокои?
– Аз съм Вълчо от Балкана,
гост желая да ви стана...
– Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Подир малко всички сещат
цяла земя разлюляна –
иде рошава Мецана,
в ръкавицата надникна
и юнашки се провикна:
– Чия уплашена душица
крий се в тая ръкавица?
– Тук на топло си почива
мишка мъничка гризлива,
Зайо-байо Средногорски,
скрит от лоши думи хорски,
още нашата кумица,
златокожата лисица,

Кумчо-вълчо от балкана,
гост на нашата покана.
Ами ваша милост кой е
и за що ни безпокои?
– Аз съм рошава Мецана,
гост желая да ви стана.
– Влез, макар че сме мнозина,
но нали си ни роднина!

Събрали се те другарски,
разположили се царски
и ръкавичката на друма
и отворили си дума...
Скоро дядо от Златица
се завърна да потърси
свойта топла ръкавица.
Зер, ако я намери,
баба с кремък ще я дере...
И вървейки, и кашлейки,
насред пътя той се спира
и душата му примира,
сърце му се разтреперва –
гледа, гледа и не верва:
ръкавичката му шава,
миша глава се подава
и опашка от лисица,
и парченце от ушенце,
едно късче кожух мечи,
светят остри зъби нечии...
– Какво мислиш бре, човече! –
дядо сам на себе рече
и ръкави си възпрете,
и с тоягата удари,
и повтори и потрети...

Вечерта дома го срещна
неговата баба стара:
дядо лов с колата кара
и засмян дори до уши,

той лулата важно пуши...

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5740>]